

Min dag i coronas tecken

Fader Lars Dahlander, kaplan i Vår Frälsares församling i Malmö

Det är lite konstigt just nu. Kyrkan är tom, gudstjänsterna inställda, man kan inte gå ut och ta en kaffe på stan. Man känner sig lite som en skurk varje gång man vågar sig ut.

I normala fall brukar det vara fullt i kyrkan på söndagarna. Folk brukar stå, för sittplatserna räcker inte till för alla som kommer till mässan.

Nu är det tomt, även om kyrkan fortsätter att vara öppen för bön. Varje dag mellan 17.00 och 18.00 ställer vi fram Sakramentet för tillbedjan. Några personer kommer faktiskt troget varje dag och ber.

Vi tar emot dem som vill bikta sig. Först satte vi upp plast över gallret i biktstolarna, men sedan kom vi på att en smittad penitent kan sprida smittan vidare till nästa som kommer in i biktstolen. Så nu möter vi upp penitenten vid kyrktrappan och tar emot bikt på kyrktorget.

I övrigt är alla aktiviteter som vi har jobbat upp inställda. Möten för ungdomar, för de daglediga och den lilla kören vi har. Ungdomarna saknar sina möten väldigt mycket. Vi har ett tjugo- trettiotal fromma ungdomar i församlingen som träffas varannan fredag och ett tiotal av dem ber rosenkransen tillsammans på söndagarna. De har ringt och frågat om de åtminstone kan få fortsätta att be rosenkransen. Vi kan så klart inte hindra dem från att träffas själva, gå till parken och be rosenkransen där. Men de får göra det på egen risk.

Jag tycker det var väldigt modigt och bra av biskopen att ta beslutet att ställa in offentliga gudstjänster och aktiviteter. Aldrig förr har det gjorts, inte ens under böldpesten och spanska sjukan som skördade tusentals offer i Europa. Då sprang prästerna omkring som nån sorts dödsänglar och spred smittan. Tyvärr, så var det. Och de dukade själva under i pandemierna. Så jag är otroligt tacksam till biskopen för att han tog det här beslutet. Han är en sann ledare som har lyft bördan från kyrkoherdarnas axlar så att de själva inte behöver besluta och får stå i skottgluggen.

Vi får helt enkelt vänta ut det här. Och samtidigt ser jag en liten möjlighet för kyrkan. Att man kan återupprätta den lilla kyrkan hemma. Att man börjar be mer i hemmen, tillsammans med barnen, att man läser Bibeln för barnen, till exempel Barnens bibel, och har hemundervisning. Det är faktiskt något mycket positivt. Katolska pedagogiska nämnden har tagit fram fantastiskt material som familjer kan använda.

Hoppas bara att de, när allt är över, fort glömmer att man kan vara ledig på söndagarna och göra annat i stället för att gå i kyrkan.

Till alla som är oroliga vill jag säga som det står i Bibeln: Var inte rädda. Bed och tvätta händerna. Förr sa man bed och arbeta. I dag får man säga bed, tvätta händerna och gör saker du inte gjort förut. Ta tiden till bön, passa på och odla relationen till Gud, lyssna till myndigheterna och var försiktiga. Odlad bönelivet, kanske hitta nya sätt att be. Till exempel den heliga Faustinas bön, Barmhärtighetens rosenkrans. Den är jättebra.

Eller bara passa på att sitta tyst med Gud. Var i Hans knä.